

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 marca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Belchatowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Bartłomiej Niedzielski

Protokolant: Jadwiga Jankowska

przy udziale Prokuratora: -----

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 lutego 2017 r.

sprawy:

1. **P. K.** urodzonego (...) w N. syna E. i E. z domu Z.,

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 17 września 2016 r. na terenie stadionu mieszczącego się przy ul. (...) w B. woj. (...) podczas trwania imprezy masowej tj. meczu piłki nożnej pomiędzy (...), a (...) posiadał wyroby pirotechniczne w postaci racy dymnej i małych petard hukowych, a następnie w czasie trwania ww. meczu rzucił nimi, co mogło stanowić zagrożenie dla życia, zdrowia lub bezpieczeństwa osób przebywających na terenie stadionu,

tj. o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych z dnia 20 marca 2009 r. w zb. z art. 60 ust. 2 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych z dnia 20 marca 2009 r. w zw. z art. 11 § 2 kk

2. **P. B.** urodzonego (...) w S. syna K. i E. z domu K.,

oskarżonego o to, że:

II. w dniu 17 września 2016 r. na terenie stadionu mieszczącego się przy ul. (...) w B. woj. (...) podczas trwania imprezy masowej tj. meczu piłki nożnej pomiędzy (...), a (...) posiadał wyroby pirotechniczne w postaci małej petardy hukowej, którą następnie w czasie trwania ww. meczu rzucił, co mogło stanowić zagrożenie dla życia, zdrowia lub bezpieczeństwa osób przebywających na terenie stadionu,

tj. o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych z dnia 20 marca 2009 r. w zb. z art. 60 ust. 2 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych z dnia 20 marca 2009 r. w zw. z art. 11 § 2 kk

1. uznaje oskarżonego **P. K.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie **I** wypełniającego dyspozycję art. 59 ust. 1 i art. 60 ust. 2 ustawy z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych (t. j. Dz. U. z 2015 r. poz. 2139 z późn. zm.) w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych (t. j. Dz. U. z 2015 r. poz. 2139 z późn. zm.) w zw. z art. 11 § 3 kk wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 41 b § 1 kk w zw. z art. 66 ustawy z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych (t. j. Dz. U. z 2015 r. poz. 2139 z późn. zm.) orzeka **P. K.** zakaz wstępu na imprezę masową na okres 2 (dwóch) lat;

3. na podstawie art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych (t. j. Dz. U. z 2015 r. poz. 2139 z późn. zm.) oraz art. 195 kkw orzeka przepadek i nakazuje zniszczenie dowodu rzeczowego w postaci nadpalonej racy dymnej wymienionej w punkcie 1 wykazu dowodów rzeczowych nr I/341/16/P z karty 39 akt sprawy zarejestrowanej za numerem Drz 874/16;
4. na podstawie art. 230 § 2 kpk nakazuje pozostawienie w aktach sprawy dowodów rzeczowych w postaci płyt DVD wymienionych w wykazie dowodów rzeczowych nr I/341/16/P z karty 39 akt sprawy zarejestrowanych za numerami Drz 875/16 i Drz 876/16;
5. uniewinnia **P. B.** od popełnienia czynu opisanego w punkcie **II**;
6. wymierza oskarżonemu P. K. 120 (sto dwadzieścia) złotych opłaty i zasądza od niego na rzecz Skarbu Państwa 70 (siedemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu wydatków;
7. w pozostałym zakresie kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 1111/16

UZASADNIENIE

W dniu 17 września 2016 r. w B. przy ulicy (...) w ramach rozrywek sportowych Ekstraklasy rozgrywany był mecz pomiędzy drużynami (...) a (...).

W trakcie trwania meczu pod koniec pierwszej połowy – pomiędzy 40 a 45 minutą meczu na trybunie zajmowanej przez kibiców drużyny (...) były odpalane małe petardy hukowe.

/zeznania K. S. k. 5-6 i 110 -112, wyjaśnienia P. B. k. 66 (54) i 108-109 /

W tym czasie w górnej części trybuny kibiców drużyny (...) (mniej więcej na środku sektora) przebywał P. B., który nie rzucił żadną petardą, ani nie posiadał przy sobie tego rodzaju środka pirotechnicznego.

/wyjaśnienia P. B. k. 66 (54), 108-109 i 112, lista kibiców klubu (...) k. 21-24 /

Na zabezpieczonych i załączonych nagraniach z monitoringu stadionowego nie zarejestrowano tego, aby pod koniec pierwszej połowy meczu P. B. odpalał jakąkolwiek petardę i ją rzucał.

/płyty CD kop. k.25, 29 i 62, , protokół oględzin monitoringu k. 30-36, notatka k. 79/

Podczas opisanego meczu jednym z ochroniarzy na stadionie był K. S., który w czasie kiedy zaczęły wybuchać pod koniec pierwszej połowy petardy znajdował się z boku trybuny dla kibiców gości – w rejonie punktu gastronomicznego z grillem i tzw. kołowrotka oraz z tego miejsca dokonywał obserwacji w celu zidentyfikowania osób, które używały petard.

/zeznania K. S. k. 5-6 i 110 -112, szkic sytuacyjny k. 106/

Z uwagi na to, że P. B. czuł się źle podczas drugiej połowy przebywał w dolnej części trybuny bliżej tzw. kołowrotka.

/wyjaśnienia P. B. k. 66 (54), 108-109 i 112, płyty CD kop. k.25, 29 i 62/

Oskarżony P. B. nie przyznał się do zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że był wówczas na meczu jako kibic klubu (...), ale nie posiadał przy sobie żadnej petardy i tym bardziej jej nie odpalał. (k. 66 (54), 108-109 i 112)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Z przedstawionego sądowi materiału dowodowego w sposób bezsporny wynikał ogólny zarys wydarzeń, które rozegrały się w dniu 17 września 2016 r. na stadionie pod koniec pierwszej połowy meczu pomiędzy drużynami (...) a (...). W świetle bowiem zarówno zeznań K. S. jak i wyjaśnień P. B. nie ulegało wątpliwości, że w sektorze kibiców gości zaczęły wybuchać małe petardy hukowe. Rozstrzygnięcia natomiast wymagało, czy jedną z osób które odpalały i rzucały wówczas petardy był oskarżony P. B.?

W pierwszej kolejności należy zaznaczyć, że zabezpieczone do sprawy nagrania z monitoringu nie zawierają zapisu przemawiającego za tym, że P. B. dopuścił się zarzucanego mu czynu. Nie widać na nich bowiem, aby oskarżony zachowywał się w sposób, który w jakimkolwiek stopniu mógłby wskazywać na to, że zamierza on odpalić petardę lub aby czymś takim rzucał (por. notatka k. 79).

W związku z powyższym, Sądowi pozostał jedynie osobowy materiał dowodowy zawierający dwie przeciwstawne relacje. Z jednej strony były to wyjaśnienia P. B., który zaprzeczał temu, aby posiadał jakąkolwiek petardę oraz aby ją odpalał i rzucał. Z drugiej natomiast występowały zeznania K. S., który twierdził, że widział jak oskarżony miał jednak to robić.

Rozstrzygając opisane przed chwilą rozbieżności dowodowe Sąd poczynił ustalenia zgodnie z wyjaśnieniami oskarżonego, gdyż zeznania K. S. nie mogły zostać uznane za wiarygodne. Wymieniony świadek w chwili kiedy miał zaobserwować zachowanie P. B. znajdował się w znacznej odległości od niego. Na podstawie nagrania z monitoringu można to określić na odległość wyraźnie przekraczającą 30 metrów. Poza tym oskarżony znajdował się w ruszającym się tłumie podobnych do siebie kibiców, co połączeniu z tym, że w jego bezpośrednim sąsiedztwie stało dwóch wyższych i bardziej postawnych mężczyzn praktycznie uniemożliwiało poczynienie wiarygodnych spostrzeżeń. Nie sposób również nie zwrócić uwagi na to, że K. S. nawet podczas pierwszego przesłuchania nie był stanie szczegółowo opisać sposobu w jaki miałyby być rzucona petarda (którą ręką, od dołu, z zamachu, przed siebie, za siebie, w bok, z pozycji stojącej czy siedzącej). A skoro już mowa o petardzie, to należy także zauważyć, iż miała to być dość mała petarda, która mieściła się w dłoni, a więc dostrzeżenie przez świadka momentu jej rzucenia przez oskarżonego (z powyższej wskazanej odległości kiedy P. B. znajdował w przedstawionym otoczeniu) jest niemożliwie. Zresztą nawet sam K. S. w trakcie przesłuchania przyznał, że mógł mylnie przypisać oskarżonemu sprawstwo w ten sposób, że widział jak rzuca on np. jakiś papierek podczas, gdy w tym samym czasie ktoś inny (kogo nie widział) rzucił petardę, która następnie wybuchła (por. k. 112). Ponadto, podnieść także wypada, że trafności powyższych argumentów nie podważa to, że omawiany świadek dość precyzyjnie opisał wygląd i ubiór oskarżonego, gdyż zrobił to na podstawie późniejszych obserwacji (nie z chwili czynu) – kiedy oskarżony przemieścił się na drugą połowę meczu bliżej miejsca w którym przebywał K. S.. Tym samym zachodzi także niebezpieczeństwo, że świadek stracił sprawcę w między czasie na jakiś moment z pola widzenia, a z racji wysokiego podobieństwa kibiców do siebie przypisał niesłusznie sprawstwo P. B..

W tym stanie rzeczy, Sąd doszedł do wniosku, że zeznania K. S. nie są wystarczającym dowodem do tego aby przypisać oskarżonemu zarzucany mu czyn, gdyż wyjaśnienia P. B., który konsekwentnie wyjaśniał i zaprzeczał zarzutowi nie zostały skutecznie podważone.

Stosownie do treści art. 17 § 1 pkt 1 kpk postępowania nie wszczyna się, a wszczęte umarza jeżeli czynu nie popełniono albo brak jest danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu zabronionego. Wymienione przesłanki zachodzą zatem w sytuacji, gdy nie ma dostatecznych danych do przyjęcia zaistnienia czynu lub sprawstwa podejrzanego. Przez brak natomiast czynu rozumieć należy zupełny brak zdarzenia jak i brak elementów czynu w zdarzeniu (zachowania człowieka), a także wykazanie niepopełnienia czynu przez oskarżonego. W myśl natomiast art. 414 § 1 kpk w razie stwierdzenia po rozpoczęciu przewodu sądowego, okoliczności wymienionej w art. 17 § 1 pkt 1 kpk Sąd wydaje wyrok uniewinniający.

W tym stanie rzeczy, mając na względzie przeprowadzoną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego i poczynione na jej podstawie ustalenia faktyczne stwierdzić należy, że w sprawie brak jest danych dostatecznie uzasadniających, to aby oskarżony P. B. dopuścił się zarzucanego mu czynu mającego polegać na tym, że w dniu 17 września 2016 r. na terenie stadionu mieszczącego się przy ul. (...) w B. woj. (...) podczas trwania imprezy masowej

tj. meczu piłki nożnej pomiędzy (...), a (...) posiadał wyroby pirotechniczne w postaci małej petardy hukowej, którą następnie w czasie trwania ww. meczu rzucił, co mogło stanowić zagrożenie dla życia, zdrowia lub bezpieczeństwa osób przebywających na terenie stadionu.

W związku z tym, Sąd na podstawie art. 414 § 1 kpk w zw. z art. 17 § 1 pkt 1 kpk uniewinnił oskarżonego od zarzucanego mu czynu.

Wydatkami w zakresie sprawy P. B., z uwagi na uniewinnienie wymienionego oskarżonego w sprawie ściganej z oskarżenia publicznego, Sąd w oparciu o art. 616 § 1 kpk w zw. z art. 632 pkt 2 kpk obciążył Skarb Państwa.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono względem P. B. jak w wyroku z dnia 13 marca 2017 r.